

at gjøre det. Jeg har givet Ministeriet et ganske andet Tillidsvotum derved, at jeg har stemt for Finantsloven. I Gjærning har jeg givet det. Rigeoverfor et saadant Votum i Gjærning har et Votum i Ord mindre Betydning. Om jeg siger til En: Jeg kan ikke lide Dig, der har Du 1,000 Kr., eller jeg vil ikke betro Dig en Skilling, der har Du 5,000 Kr., saa betyder Ord ikke saameget som Gjærning. Gjærningen er Voteringen af Finantsloven, hvorved man har betroet Regjeringen mange Millioner at raade over, og derfor forekommer det mig ikke at passe dermed, om man nu vilde votere Noget, hvorved man udtrykte Mistillid til dette Ministerium. Naar jeg ser Flertallets og Mindretallets Stilling til det foreliggende Lovforslag, ser den høitærede Krigsministers Stilling dertil, ja saa tænker jeg: mon Du ikke drømmer; thi der er jo en stor Enstemmighed fra alle Sider om at forkaste det foreliggende Udfast. Den høitærede Krigsminister selv, det ærede Medlem, som sidder bagved mig her (N. P. Jensen), Alle ere enige om at forkaste Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Det er det Underlige. Derjom, da vi behandlede Toldloven her, Noget havde stillet Forslag om, at man gif over til Dagsordenen, idet man udtalte, at Toldsagen skulde betros til et saadant sammentat Udvalg, vilde man da ikke fra alle Sider have betragtet det som en ligefrem Forkastelse af Toldloven? Vilde ikke den høitærede Finantsminister have reist sig i hele sin Kræft og sagt, at hvis vi forkastede hans Lov, saa skulde han nok vide, hvad han vilde gjøre derefter. Men den høitærede Krigsminister siger: Ja det Forslag kan jeg nok tiltræde, som gaar ud paa, at vi skulle forkaste hans Forslag med en motiveret Dagsorden og henvise det til en blandet Kommission. Det er det Underlige at se denne Enstemmighed i Forkastelsen af dette Lovforslag. Krigsministeren gjorde mig rigtignok lidt betænkelig derved, at han fralagde sig Pater-niteten til Lovforslaget og udlagde Lovforslagets Barnefader. Det var for mig ligesom et Tegn paa, at han ikke vilde skjænte det nogen faderlig Yndest. Hvad maatte vi vente af de Herrer, dem, der sidde inde med saamegen Sagfundskab, dem, der have været i de Livsstillinger, som aabne deres Blik i den Henseende, dem, som have havt let Afgang til at skaffe sig alle Oplysninger, som have saamange Forbindelser, der ville hjælpe dem i enhver Henseende — hvad kunde vi vente af dem? Vi kunde vente af dem en saglig Betænkning! Vi kunde vente af dem, at dersom de ikke tiltraadte Regjeringens Forslag,

vilde de foreslaa Forandringer. Og saa foreslaa de Henviisning til en blandet Komite. Det er den bitre Stusselse, som er bleven mig tildel. Og de 3 andre Medlemmer, hvad gjør de? De lade det bero med en Tilbagevisning til Udvalget. Hvorfor komme de ikke selv med deres egne Tanker og Meninger? Hvorfor stille de ikke selv deres Forslag op? Hvorfor have de ikke selv sagt, hvilke Ændringsforslag de ville have og tiltræde? Hvorfor holde de dem ved den bethdningsløse Henviisning til Udvalget. Det skulde da henviises til Udvalgets Mindretal, det skulde paalægges dem at komme frem med deres Tanker, idetmindste paa samme Maade, som Flertallet har gjort det, der dog har fremsat deres Mening. Det er det, der gjør mig næsten til en Drømmende; man kan ikke forestille sig den bitre Stusselse, jeg har havt. Jeg, der har staaet tvivlsom overfor dette store Spørgsmaal, havde dog ventet, at naar saadanne Mænd bleve satte til at behandle denne Sag, skulde de give Momenter til at løse denne Tvivl, og saa faae vi en Henviisning til Udvalget og en blandet Kommission, og saa tiltræder Krigsministeren denne blandede Kommission, der er en ligefrem Forkastelse af hans eget Forslag. Det ærede Medlem, der pleier at sidde her ved min Side (Hørup), har udtalt sig i et Foredrag, som jeg tilstaaer meget stærkt officerede mig. Jeg sætter en vis Pris paa denne hans Tale, det var saa ærligt, det var saa aabent, det var ganske anderledes velbehageligt at høre saadan en ren Udtalelse, end naar de samme Tanker hulle sig i en vis hykkelff Patriotisme, med store Taler om Fædrelandsynd, uden at man dog har ifinde at gjøre Noget. Det var aldeles aabent, rent ud af Højen, han udtalte sig mod alt Forsvar, mod al Militarisme, det nytter ikke Noget, hvorfor saa bringe disse Opofrelser? Jeg vil i den Henseende bemærke, at jeg kan godt forstaa det Standpunkt; der er en Forskjel paa den Beredvillighed til at ofre Liv og Blod, som kommer frem i Fredstider, og saa den, der kommer frem, naar Faren staaer for Døren, og man skal indfri disse Ord. Der er en stor Forskjel derimellem, og jeg tilstaaer, at jeg har faaet nogen Mistillid til disse Ytringer af Beredvillighed til at ofre Liv og Blod i Farens Stund; thi det forekommer mig, at da Faren var der, saa faae jeg dem svigte. Men jeg tror, at det samme ærede Medlems Anstuelse dog beror paa en Misforstaaelse. Fristelsen til at gjøre med os, hvad man vil, vil blive stærkere, jo mindre Modstandsevne vi have, dette er Grunden til, at vi forsvare os. So stærkere Modstandsevne